

פורסם ב 2 במאי 2009, 13:23 [בכללי](#)

הסרטן שינה אותי. בזאת אין לי כל ספק. לא זה לא שאישיותי הפכה שונה. אלא תפיסת החיים שלי. שום דבר לא מובן מאליו בעולמי הנוכחי. כשאני מרגישה רע אחרי הכימותרפיה, אני כבר לא מתנגדת לתחושה. מזכירה לעצמי שגם התחושות הללו עוברות. לפעמים אני עצובה מהם. לפעמים משלימה איתן. ואכן, הן עוברות. ולגוף יש דרכים משלו לתחזק את עצמו. אתמול הרגשתי טוב. ואפילו הצלחתי לבשל קלות. משהו מאד שגרתי ברוב הבתים. אבל לי הייתה תחושה של הישג.

תחושה של שפיות ושגרתיות.

גיליתי שקשר עם חולי סרטן אחרים מאד מחזק ומעודד אותי.

יש דברים שלא צריך להסביר אותם יותר מידי. הם ברורים מאד למי שמתמודד עם המחלה. ולכן הקשרים הללו מעצמים ומחזקים אותי ביום יום.

אני חיה לי מיום ליום. וגם בזה יש יתרונות. התוכניות שלי הם לעכשיו. ואם זה מתאים לי הן מתבצעות. ואם לא? אין בי תחושות אכזבה כי הן לא כרוכות בתכנון ארוך טווח.

אין בי תחושת מסכנות על ה"זכיה" בסרטן. אני עסוקה בפשטות ברצוני למגר אותו או לפחות לעצור אותו בגופי. אני מאמינה בטיפול הכימי ובשילוב עם עוד טפולים שעושים גם מסאג' לנשמה. אני מאמינה מאד ברופא ובאחיות המטפלים בי. ומודה להם בליבי על הטיפול המסור והטוב בי.

על כך שהם מקבלים בהבנה את חששותי. על כך שהם שם בשבילי. ואין זה מובן מאליו.

אני רוצה לעסוק במשהו שיש בו יצירה ויצירתיות. עדיין לא יודעת מה בדיוק...

אני משתדלת להיות בת-זוג, אמא, בת, אחות וחברה טובה יותר. לפעמים זה מצליח לי יותר ולפעמים קצת פחות. אבל אני לפחות משתדלת...

אני פה ושם מצליחה לקרא ספר. דבר שלא ממש הצלחתי

בשנה וחצי האחרונה. ולכן, אני רושמת לעצמי את זה בהחלט כהישג. כנ"ל לגבי סרטים.

אני מפחדת פחד מוות מן הבדיקה הבאה. הימים שבין בדיקה לבדיקה נותנים לי תחושה יציבה.

אני נהנית מן החיים כפי שלא נהייתי מעולם לפני כן.

מה שאומר לי בעצם שהכל תלוי בנקודת המבט שלנו על חיינו.

<< לרשומה הקודמת [לרשומה הבאה](#) >>

[חזרה לבלוג - החיים זה לא הכל...](#)